

Wee – hee – in de maat, anders wordt het baasje kwaad

We zien het keer op keer:
de maestro die gesticuleert,
geagiteerd is, fulmineert
naar het koor dat in nood verkeerd
om wat het vroeger reeds
heeft aangeleerd:
“wij moeten tellen” wordt nog steeds
bij laag en ook bij hoog beweerd.

“Blijf nou toch eens in de maat!”
roept de meester bijkans kwaad,
“op 1 of 3 is om het even,
als we maar cadans beleven!
Ritmisch is niet metrisch!
Cadans is niet ‘in dans’!
Dit motief is vrouwelijk,
maar u zingt het vrij mannelijk,
Hoe vaak moet ik het zeggen?
Ik zal het hier uitleggen:
Wee – hee
Één – twee
In de maat,
Anders * & ^ % \$ # @ ! “

?????

Het koor staart de maestro vertwijfeld aan,
“Waar is ‘t verstand van de chef heen gegaan?
Op Abacadabra gelijkt zijn betoog,
Een vreemde, bizarre muziekmonoloog....

Muziek is in de tijd geordende klank, waarbij er altijd sprake is van een zekere afwisseling van beklemtoonde en onbeklemtoonde momenten (metrum). In de dichtkunst gebruikt men voor verschillend metrum verschillende termen, zoals Jambe, Trochee, Spondeus, Anapest, Dactylus en Amfibrachys.

Deze Metri zijn ook steeds terug te vinden in de muziek die wij INstuderen en UITvoeren. Vanuit de taalbeleving ontstaat er een natuurlijke opeenvolging van zwaartepunten, die in de muziek vaak regelmatig is.

Echter, de notatie in noten en rusten van het ritme (de afwisseling van langer en korter durende tonen of stiltes), valt vaak niet samen met het metrum van de motieven.

En stelt u zich nu het volgende eens voor: u bent componist!! U mag de bovenstaande dichterlijke vrijheid op muziek zetten!!! Wat een kans!!

Hoe zijn uw 5decemberkwaliteiten dus in muzikaal opzicht? Hoe zou u de woorden ordenen? Op welk ritme worden de woorden getoonzet? Ontstaat er een vast metrum?

Händel was vnl. operacomponist en heeft zodoende vele teksten getoonzet. En in diens English Oratorio "The Messiah" zit nou zo'n heel leuk deeltje waar je als je niet oplet vervalt in een vreemde uitvoering van metrum en ritme: *'Let us break their bonds'*

Met name in de passage: *'And cast away* ' laat Händel zien dat hij fantasievol omgaat met melos, metrum en ritme. Wij zijn allen geneigd om een accent te zingen op de noot ná het beklemtoonde moment aangezien dat een abrupt stijgend interval is en daarbij het ritme kort-lang is, wat eveneens uitnodigend is om het tweede moment sterker te zingen dan het eerste. Dit heeft Händel zeker bewust zo gedaan, aangezien je op deze manier nl. nogal wat moeite moet doen om de klemtoon op ..WAY... goed te leggen. De afspringende tweede toon wordt als het ware weggeworpen, zoals dus het juk van je afgeworpen wordt: *Cast away their yoke from us.....* een moeizaam proces

Hopelijk werp ik mijn eigen 'Cast away' - juk met dit schrijven net zo succesvol van me af als dat Händel dat deed middels het noteren van de creatieve muzikale vondst, zijn inventieve inventio op genoemde tekst

Let's cast away: away-hay!!